

„Nowa Reforma“ wychodzi dwa razy dziennie.

Numer poranny wychodzi codziennie z wyjątkiem poniedziałków i dni poświęconych, numer popołudniowy codziennie z wyjątkiem niedziel i dni świątecznych.

Prenumerata wynosi:

W miejscu	24 korony	połrocznie	12 korony	kwartalnie	6 korony	miesięcznie	2 korony
W Austro-Węgrzech:							
z jednorazową przesyłką poczt.	32	16	8	4	2	1	0,50
z dwurazową	35	18	9	4,50	2,25	1,12	0,50
W państwie Niemieckim	35	18	9	4,50	2,25	1,12	0,50
W innych państwach	48	24	12	6	3	1,50	0,75

Prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) uprasza się nadsyłać wprost do Administracji „N. Reformy“ w Krakowie.

Kadkacja: ul. Jagiellońska 10. Administracja: ul. św. Anny 3.

Telefon Redakcji i Administracji Nr 41. Dla rozmów zamiejscowych 1572.

Nr rach. poczt. Kasy oszczęd. 857.484.

Rekopisów nadsyłanych Redakcja nie zwraca.

We Lwowie sprzedawca numerów po 12 hl.: w Biurze dzienników A. Olszewskiego, ulica Kilińskiego 2 i w Biurze Płohna, ulica Karola Ludwika 9.

Cena numeru 10 hal., z przesyłką pocztową 12 hal.

NOWA

REFORMA

NUMER POPOŁUDNIOWY.

Prenumeratę przyjmują:

zamiejscową: Administracja „Nowej Reformy“ i wszystkie urzędy pocztowe. Zamiejscowa: Administracja „Nowej Reformy“ — Główna trafik w Ryuku. — Agencja J. Hopasa i A. Salomonowej, ul. Sławkowska 2. — Handel St. Karlińskiego, Sukieniczo. — Handel Fialka i Turka, ul. Szewska. — Biuro dzienników M. Hupczyca, ul. Włowie.

Zamiejscową prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) przyjmują: We Lwowie: Biuro dzienników: A. Buchstet, ul. Karola Ludwika 21, S. Sokolowski, Pasaż Hausmana 9. — W Przemyślu: A. Amster. — W Tarnowie: M. Rockach. — W Wiedniu: Herman Goldschmid (sprzedawca pojedynczych numerów), I. Wollzeile 6. — W Dukach: Nachfolger, Hasenstein & Vogler (także w Hamburgu, Frankfurtu, Berlinie, Lipsku, Bazylei i Wrocławiu). — R. Mosse (także w Berlinie, Hamburgu, Monachium i Norymburdze). — H. Schallek (Wollzeile) — W Paryżu: Societe Matuelle de Publicite A. Lorete, directeur, 61 Rue Rougemont.

Ogłoszenia (inseraty) przyjmuje Administracja „Nowej Reformy“ za opłatą od miejsca wiersza drobnym pismem (petit) za pierwszy raz 20 h., za każdy następny raz 15 h. — Nadesłane po 60 h. od wiersza — Głosy publiczne po 2 kor. od wiersza. Układ tabelaryczny, cyfrowy, skomplikowany, pierwszy raz 40 h. — Załączniki do „Nowej Reformy“ (prospekty, cirkularze, ogłoszenia i t. p.) przyjmują się za cenę 2 kor. od 100 egz. dla zamiejscowych, a 1 kor. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratorków.

Nowy prezes Koła polskiego.

(Kor. „Now. Ref.“) Wiedeń, 16 lipca.

Koło polskie wybrało słabą większością dra Leona Bilińskiego prezesem. Na 68 głosujących, 23 posłów oddało głosy przeciw nowemu prezesowi. Opozycja przeciw p. Bilińskiemu jest po części osobista, po części zaś polityczna, i nie mylimy się, twierdząc, że była ona w rzeczywistości jeszcze większa, aniżeli to się w głosowaniu ujawniło, albowiem niektórzy bądź z oportunizmu, bądź też ze względów solidarności, głosowali w myśl propozycji ludowców i konserwatystów, na których też spada cała odpowiedzialność za wybór p. Bilińskiego prezesem Koła.

Nikt zapewne z tych posłów, którzy się oświadczyli przeciw Bilińskiemu, nie kwestyonował jego wielkich zdolności politycznych. P. Biliński, mimo 68 roku życia, odznacza się tą samą ruchliwością i rzućnością, jaką posiadał przed 20 laty. Jest on wybitnym znawcą finansowości, jednym z najbardziej rutynowanych parlamentarzystów. Mimo to wystąpił przeciw jego wyborowi, uważając powołanie konserwatywy na prezesa Koła, przeważnie demokratycznego, ze względów zasadniczych, za nieodpowiedni, ponadto zaś wyrażaliśmy bardzo uzasadnioną obawę, aby właśnie jego wybór nie zastrzył jeszcze istniejących antagonizmów partyjnych w Kole i aby p. Biliński nie zaprzęcał sprawy kanalowej, jak to chciał uczynić, jako minister skarbu.

Eksc. Biliński starał się wszystkie to argumenty ościabć lub usunąć. I tak wystąpił z grupy konserwatywnej, uroczyście wzywał do ogólnej zgody, do wytrzymania „bratobójczej“ walki i w końcu złożył bardzo stanowczą deklarację, że „stoi i pada“ za kanalami galicyjskimi. Bierzemy p. Bilińskiego za słowa i mamy nadzieję, że z gorliwością nowo nawróconego bronić będzie sprawy kanalów, byleby jej znówu nie wyszkała dla jakichś celów krajowy, co najmniej obojętnej. Już raz kanaly służyły za pretekst do wymiany ministrów, która Galicyi żadnych nie przyniosła korzyści. Są więc obawy, że może się to po raz drugi powtórzyć, a przeciw takiej grze interesami kraju chcielibyśmy już dziś zaprotestować. Uważamy za zastrzeżenie tembardziej, że będąc na miejscu, ponieważ prasa wiedeńska, lepiej obznajomiona z planami politycznymi p. Bilińskiego, widzi w nim już dziś — przyszłego prezesa gabinetu. „Reichspost“ twierdzi wprost, że p. Biliński, który przed pół rokiem uchodził już za nieboszczyka politycznego, został przez wybór na prezesa Koła zrehabilitowany i że ta rehabilitacja posłuży mu za pomost do prezydentury gabinetu, która jest najwyższym celem jego niezaspokojonej ambicji. Biliński będzie szefem przyszłego gabinetu koalicyjnego — albo Izba doczeka się „krytycznych czasów“. Tak kończy „Reichspost“ artykuł swój o wyborze Bilińskiego.

Mówę p. Bilińskiego, wygłoszoną w Kole (która tylko dzienniki wiedeńskie otrzymały, podczas, gdy polscy dziennikarze musieli czynić wysiłki, aby za pośrednictwem posłów dostać przynajmniej kilka tryków) uważają też dzienniki wiedeńskie już za mowę programową i przypisują jej wielkie znaczenie. P. Biliński proklamował wczoraj zbyt śmiało zasady, które bardziej odpowiadają „starym tradycjom“, aniżeli dzisiejszym stosunkom i dzisiejszemu Kole. Obawiamy się tedy, że prezesa p. Bilińskiego wywoła poważne konflikty, wynikające bądź to z jego kierunku politycznego, bądź to z jego ambicji, a za rzecz dla kraju niekorzystną uważalibyśmy, gdyby marzenia p. Bilińskiego się spełniły. Doświadczona z czasów hr. Badeniego nie zostały przecież zapomniane ani w kraju, ani w Wiedniu. Chcemy mieć udział w rządzie, aby zaspokoić interes ludności i kraju. Nie sągamy wyżej. Niechaj p. Biliński będzie dobrym prezesem Koła polskiego. Oby to było jego ambicją.

Wobec spozrożeń i uwag naszego korespondenta wiedeńskiego, redakcja naszego dziennika przypomniała przedewszystkiem musi stanowisko swoje, jakie zajęła z powodu kandydatury p. Bilińskiego na prezesa Koła polskiego. Kandydaturę tę byliśmy przedewszystkiem przeciwni, jako nie odpowiadającą politycznemu charakterowi obecnego Koła polskiego. Nadto przeszłość p. Bilińskiego nasuwała nam poważne wątpliwości, czy powołanie p. Bilińskiego na prezesa Koła polskiego, odpowie zadanemu, jakie Koło ma do spełnienia. Gdy jednak p. Biliński na to wysoce odpowiedzialne stanowisko został powołany, chcemy w nim widzieć jedynie prezesa Koła polskiego, przedstawiciela wszystkich jego grup i frakcyj, przedstawiciela doniosłych interesów kraju wobec rządu i parlamentu. Pogląd ten nie zmienimy, jeżeli tylko ekscelencya Biliński do tego nas nie zmusi. Od niego zależy, czy będzie, abyśmy zapomnieli o niejednym szczególnie jego politycznej przeszłości, a zajmowali się jawniejszą i jawniejszą tem, co dla kraju i społeczeństwa naszego uczyni.

Eksc. Biliński zdzielał dla nich może wiele — gdy zechce, bo zdzielać potrafi. Jest on bezspornie jednym z najzdolniejszych, polskich mężów politycznych bieżącej doby, aczkolwiek nie jest pozbawiony wad starej szkoły parlamentarnej z ery Grocholskiego i Ap. Ja-

worskiego. Eksc. Biliński zażywa wielkiej pogody wobec stronnictw parlamentarnych i posiada wyrobione stosunki u dworu. Niebezpieczeństwo tkwi jednak w tem, że za wiele myśli... o sobie, to jest nie o korzyściach jakichś osobistych, bo o to nigdyśmy go nie posiadali, lecz o swojej politycznej karierze.

Pod tym względem jego mowa, wygłoszona w sobotę w Kole polskiem, nasuwa także pewne refleksje. „N. Fr. Presse“ jest z niej na ogół bardzo zadawalona i podnosi, że p. Biliński niedwuznacznie dał do poznania, iż większości parlamentarnej nie pojmuję bez udziału Niemców. „Reichspost“ wysnuwa stąd wniosek, że była to mowa kaudycka na stanowisko prezenta gabinetu.

Pomimo tego nie chcemy się uprzedzać i czekali na czynny, — na objawy działalności nowego prezesa Koła polskiego. Kilka słów szczerego uznania należy się na tem miejscu dotychczasowemu prezesowi Koła polskiego p. drowi Łazarzskiemu, który w poważnej chwili objął ciężki obowiązek kierowania Kołem polskiem. Był to czyn, który wymagał wiele poświęcenia i odwagi, a dr Łazarzski wywiązał się ze swej misji z właściwą sobie lojalnością i sumiennością, za które zasłużył sobie na uznanie i wdzięczność społeczeństwa.

o sprawie zniesienia świąt.

Już od tygodnia donoszą telegramy o rozporządzeniu, które „motu proprio“, to jest z własnego popędu wydał papież Pius X w sprawie zmniejszenia liczby świąt, wolnych od pracy. Rozporządzenie to pod tytułem „De diebus festis“ pojawiło się obecnie w dzienniku watykańskim „Osservatore Romano“ i wywołało żywą dyskusję.

Jak wspomnieliśmy, papież wydając swoje rozporządzenie, miał na celu zmniejszenie liczby świąt, obowiązujących do wstrzymania się od pracy. Zmniejszenie to uskutecznił w ten sposób, że cały szereg świąt przeniósł na najbliższe niedziele. Papieskie „motu proprio“ wylicza najpierw te dwie świąteczne, w których obok niedziel należy wstrzymać się od pracy, następnie zaś wylicza pewne świąta, które, o ile przypadają na dzień powszedni, mają być na przyszłość obchodzone w najbliższą niedzielę. Obydwa te ustępy rozporządzenia papieskiego podajemy do słownia. Oto co rozporządza Pius X:

„Przykazania kościelne, aby wysłuchać mszy św. i wstrzymać się od pracy, obowiązują tylko w dniach następujących: We wszystkie niedziele, w dzień Bożego Narodzenia, dzień Obrzezania, Zwiastowanie (Epiphania) i Wniebowstąpienie Pana naszego Jezusa Chrystusa, w dzień Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny Matki Bożej, w dzień Piotra i Pawła apostołów i Wszystkich Świętych.

„Uroczystość św. Józefa, Oblubienka świętej Maryi Panny, i święto narazenia św. Jana Chrzciciela, obchodzone w oktawie będą obchodzone w dniach wyznaczonych dotąd, pierwsza, o ile nie wypadnie w niedzielę, w pierwszą najbliższą niedzielę, druga w niedzielę przed uroczystością Piotra i Pawła. Natomiast święto Bożego Ciała wraz z jego oktawą będzie obchodzone w niedzielę po święcie Przejawienia świętej Trójcy. Uroczystość Przenajświętszego Serca Jezusa (święto nie objęte przykazaniem) wyznacza się stale na szósty dzień oktawy. Od powyższych wzmiankowanego przykazania obowiązku słuchania mszy św. wyjęte są także i święta patronów.“

Aby ocenić realne skutki rozporządzenia papieskiego, przedstawiamy naszym obecnym stan rzeczy. Wedle kalendarza mamy w przeciągu roku następujące święta: dnia 1 stycznia Nowy Rok, dnia 6 stycznia święto Trzech Króli, dnia 2 lutego święto Matki Boskiej Gromniczej, dnia 25 marca święto Zwiastowania, dalej poniedziałek wielkanocny, święto Wniebowstąpienia Chrystusa, poniedziałek Zielonych świąt, Boże Ciało, dnia 29 czerwca święto Piotra i Pawła, dnia 16 sierpnia Wniebowstąpienie Matki Boskiej, dnia 1 listopada Wszystkich Świętych, dnia 8 grudnia Niepokalane Poczęcie, a wreszcie święto Szczepana dnia 26 grudnia. O ile stałe święta wypadają na dzień powszedni, mamy wobec tego co najwyżej 14 świątecznych, przypadających na dzień powszedni. Kalendarz protestancki wykazuje co najwyżej 9 świąt, przypadających na dzień powszedni.

Porównawszy te liczby, spostrzemy, że świąta katolicki ma 5 dni świątecznych więcej, niżeli świąta protestancki. Do tego dodać należy święta patronów krajowych, co da różnicę, wynoszącą sześć dni. Co prawda w Galicyi wachodniej należy jeszcze uwzględnić święta obrządku grecko-katolickiego, co znacznie zwiększa tam liczbę dni świątecznych, wolnych obowiązkowo od pracy. Naogół jednakże ludy katolickie mają tylko sześć dni świątecznych więcej, niż ludy protestanckie.

Gdy zaprowadzono zostanie stan rzeczy wedle „motu proprio“, gdy mianowicie pewne święta zostaną przeniesione na niedzielę, odpadnie 13 dni świątecznych, wolnych od pracy, które przemieniają na dzień roboczy. Wtedy świąta katolicki miałby mniej dni świątecznych, niżeli świąta protestancki.

Co było myślą przewodnią papieża, gdy zredukował tak znacznie liczbę świąt w kościele katolickim? Papieskie „motu proprio“ daje i

Walny zjazd Macierzy szkolnej na Śląsku.

(Korespondencja „N. Reformy“). Cieszyń, 17 lipca.

Wczoraj przez cały dzień toczyły się w sali Domu Narodowego w Cieszynie obrady walnego zgromadzenia śląskiej Macierzy szkolnej. Na zjazd przybyło z całego kraju 170 delegatów, nadto zjawił się na zebraniu p. Jerzy Cieciula, prezes Tow. rolniczego w Cieszynie, oraz poseł sejmowy i parlamentarzysta dr Jan Michajewski. Zwracała uwagę duża liczba obecnych robotników, a to głównie z zagłębia węglowego, natomiast nie było zupełnie rolników. Naczelniostwo zjawiło się bardzo licznie. — Z dzienników tylko „Nowa Reforma“ przysłała własnego sprawozdawcę.

Zgromadzenie zagał prezesa Macierzy p. Hilary Filasiewicz. Zaznaczył on, że obecne zgromadzenie jest 25-tem od chwili założenia tej instytucji, jubileusz jednak instytucji oddzielił wydział na później, na razie bowiem zajęty jest utrwaleniem i sanacją funduszu Macierzy, których brak bardzo dotkliwie na instytucji się odbija. W dalszym ciągu poświęcił mowa serdeczne wspomnienie założycielom Macierzy s. p. Stalmachowi i ks. Świeżemu, i naszkicował w ogólnych zarysach działalności stowarzyszenia przez lat 25.

Przeszedłszy do obecnego stanu finansowego Macierzy, zaznaczył p. Filasiewicz, że ofiarność na jej cele rośnie na Śląsku, poza Śląskiem natomiast słabnie. Fundusze jej znajdują się w bardzo opłakanym stanie; budżet za r. 1910 zamyka się bardzo znacznym niedoborem (70.000 koron). Na przyszłość czekają Macierzy niecierpiące zwłoki wydatki, a dochodów nie ma żadnych. Jeżeli instytucja nie znajdzie wydajnej pomocy i to rychło, to zarząd przystąpi do zamknięcia pewnej ilości szkół, z wielkim trudem i kosztem utworzonych. Mowa wyraził jednak nadzieję, że społeczeństwo nie dopuści do zwnięcia placówek narodowych.

Wybrano następnie przewodniczącym zebrania p. Jana Jarosza, dyrektora gimnazjum w Orlowej, sekretarzami pp. Bog. Hezke, W. Sturza i Marcinka St. Nastąpiły mowy reprezentacyjne. Imieniem Zarządu T. S. L. składał życzenia jubileuszowej instytucji prof. Antoni Mohr z Sambora, imieniem Czytelni ludowej w Cieszynie prof. L. Eckert, imieniem cieszyńskiego Sokola prof. Galicz. Telegramy z życzeniami nadesłali: mecenas Osnochowski z Warszawy, poseł Głabiński, prof. K. Twardowski, prof. O. Balcer, i Kole T. S. L. z Krakowa, członkowie Krak. „Macierzy“, „N. Reforma“, „Kuryer Warszawski“, Zarząd główny T. S. L. i inni. Stosownie do porządku dziennego wybrano w dalszym ciągu komisje: sprawozdawczą, wnioskową i komisję-matkę dla ułożenia nowej listy członków Zarządu. Plenarne posiedzenie zamknięto, rozpoczęły się obrady komisji, trwające do godziny 3.

O godzinie 4 po poł. rozpoczęło się na nowo plenarne posiedzenie. Imieniem komisji sprawozdawczej referował prof. Bogocz. Referent zaznaczył, że dorobek Macierzy szkolnej na polu szkolnictwa powiększył się w r. 1910 o 2 szkoły i 2 ochronki, mianowicie powstały nowe szkoły 2-klasowe w Pietwałdzie i 1-klasowa w Hładnowie, ochronki zaś w Kończycach i Lutyni Niemieckiej. Wspólnym kosztem Macierzy i Tow. szkół lud. powstała w Orlowej bursz, w której umieszczonych jest 21 wychowanków. Piękne owoce rokuje rozbudowniuch w kierunku tworzenia szkół przemysłowych uzupełniających. Pierwsza taka szkoła powstała w r. 1909 w Orlowej, w r. 1910 w Cieszynie i Biedowicach Dolnych. Stypendya i zapomogi dla uczniów w r. sprawozdawczym wynosiły 3931 kor. Dochody bieżące Macierzy szkolnej doszły w r. sprawozdawczym do sumy 143.751 kor., wydatki wynoszą 218.117 kor. Rok sprawozdawczy został w rezultacie zamknięty niedoborem 69.405 kor. Część tego niedoboru została pokryta zapasami z lat poprzednich, wynoszącymi 10.605 kor., reszta zaś w sumie 58.799 koron pokryta zostanie przez 4%, pożyczkę z funduszu bursy w Cieszynie zwrotnej w przeciągu lat 6. Fundusze stałe wzrosły w r. sprawozdawczym o 58.092 kor. i doszły do sumy 248.373 kor., majątek Tow. zmniejszył się jednak wskutek niedoboru w funduszu obrotowym o 11.312 kor. Wydatki na rok 1911 preliminowane są w wysokości 352.699 kor., dochody 255.000, ponowny niedobór wynosi tedy 97.000 K.

Sprawozdanie swoje zakończył referent kilkoma rezolucjami, uchwalonemi przez zgromadzenie. W rezolucjach tych apeluje walne zgromadzenie do społeczeństwa polskiego o akcję ratunkową dla zagrożonej Macierzy, protestując przeciw szkodliwym wpływom władz śląskich wobec szkół Macierzy, wzywa wreszcie zarząd Macierzy do poczynienia kroków celem upanostwienia real. gimnazjum w Orlowej. Po obszernej dyskusji, w której wzięli udział pp. Mohr, Stein, Świeżicki i inni, uchwalono zarządowi ustępującemu absolutoryum. Mowcy głównie podkreślali konieczność gruntownej sanacji funduszu w Macierzy, wypracowanych do ostatniego grosza.

Wybory członków Zarządu Głównego dały następujący wynik: wybrani zostali pp. Jan Jarosz, Kiedroń Franciszek, Kotas Jan, Schmidt Wiktor, Sznapka Emil, Świeżicki Jan. Do komisji rewizyjnej weszli pp.: Bagocz, Wójcik, Kasprzak i ks. Sikora.

Po przyjęciu projektowanego preliminarza na

Walny zjazd Macierzy szkolnej na Śląsku.

(Korespondencja „N. Reformy“). Cieszyń, 17 lipca.

Wczoraj przez cały dzień toczyły się w sali Domu Narodowego w Cieszynie obrady walnego zgromadzenia śląskiej Macierzy szkolnej. Na zjazd przybyło z całego kraju 170 delegatów, nadto zjawił się na zebraniu p. Jerzy Cieciula, prezes Tow. rolniczego w Cieszynie, oraz poseł sejmowy i parlamentarzysta dr Jan Michajewski. Zwracała uwagę duża liczba obecnych robotników, a to głównie z zagłębia węglowego, natomiast nie było zupełnie rolników. Naczelniostwo zjawiło się bardzo licznie. — Z dzienników tylko „Nowa Reforma“ przysłała własnego sprawozdawcę.

Zgromadzenie zagał prezesa Macierzy p. Hilary Filasiewicz. Zaznaczył on, że obecne zgromadzenie jest 25-tem od chwili założenia tej instytucji, jubileusz jednak instytucji oddzielił wydział na później, na razie bowiem zajęty jest utrwaleniem i sanacją funduszu Macierzy, których brak bardzo dotkliwie na instytucji się odbija. W dalszym ciągu poświęcił mowa serdeczne wspomnienie założycielom Macierzy s. p. Stalmachowi i ks. Świeżemu, i naszkicował w ogólnych zarysach działalności stowarzyszenia przez lat 25.

Przeszedłszy do obecnego stanu finansowego Macierzy, zaznaczył p. Filasiewicz, że ofiarność na jej cele rośnie na Śląsku, poza Śląskiem natomiast słabnie. Fundusze jej znajdują się w bardzo opłakanym stanie; budżet za r. 1910 zamyka się bardzo znacznym niedoborem (70.000 koron). Na przyszłość czekają Macierzy niecierpiące zwłoki wydatki, a dochodów nie ma żadnych. Jeżeli instytucja nie znajdzie wydajnej pomocy i to rychło, to zarząd przystąpi do zamknięcia pewnej ilości szkół, z wielkim trudem i kosztem utworzonych. Mowa wyraził jednak nadzieję, że społeczeństwo nie dopuści do zwnięcia placówek narodowych.

Wybrano następnie przewodniczącym zebrania p. Jana Jarosza, dyrektora gimnazjum w Orlowej, sekretarzami pp. Bog. Hezke, W. Sturza i Marcinka St. Nastąpiły mowy reprezentacyjne. Imieniem Zarządu T. S. L. składał życzenia jubileuszowej instytucji prof. Antoni Mohr z Sambora, imieniem Czytelni ludowej w Cieszynie prof. L. Eckert, imieniem cieszyńskiego Sokola prof. Galicz. Telegramy z życzeniami nadesłali: mecenas Osnochowski z Warszawy, poseł Głabiński, prof. K. Twardowski, prof. O. Balcer, i Kole T. S. L. z Krakowa, członkowie Krak. „Macierzy“, „N. Reforma“, „Kuryer Warszawski“, Zarząd główny T. S. L. i inni. Stosownie do porządku dziennego wybrano w dalszym ciągu komisje: sprawozdawczą, wnioskową i komisję-matkę dla ułożenia nowej listy członków Zarządu. Plenarne posiedzenie zamknięto, rozpoczęły się obrady komisji, trwające do godziny 3.

O godzinie 4 po poł. rozpoczęło się na nowo plenarne posiedzenie. Imieniem komisji sprawozdawczej referował prof. Bogocz. Referent zaznaczył, że dorobek Macierzy szkolnej na polu szkolnictwa powiększył się w r. 1910 o 2 szkoły i 2 ochronki, mianowicie powstały nowe szkoły 2-klasowe w Pietwałdzie i 1-klasowa w Hładnowie, ochronki zaś w Kończycach i Lutyni Niemieckiej. Wspólnym kosztem Macierzy i Tow. szkół lud. powstała w Orlowej bursz, w której umieszczonych jest 21 wychowanków. Piękne owoce rokuje rozbudowniuch w kierunku tworzenia szkół przemysłowych uzupełniających. Pierwsza taka szkoła powstała w r. 1909 w Orlowej, w r. 1910 w Cieszynie i Biedowicach Dolnych. Stypendya i zapomogi dla uczniów w r. sprawozdawczym wynosiły 3931 kor. Dochody bieżące Macierzy szkolnej doszły w r. sprawozdawczym do sumy 143.751 kor., wydatki wynoszą 218.117 kor. Rok sprawozdawczy został w rezultacie zamknięty niedoborem 69.405 kor. Część tego niedoboru została pokryta zapasami z lat poprzednich, wynoszącymi 10.605 kor., reszta zaś w sumie 58.799 koron pokryta zostanie przez 4%, pożyczkę z funduszu bursy w Cieszynie zwrotnej w przeciągu lat 6. Fundusze stałe wzrosły w r. sprawozdawczym o 58.092 kor. i doszły do sumy 248.373 kor., majątek Tow. zmniejszył się jednak wskutek niedoboru w funduszu obrotowym o 11.312 kor. Wydatki na rok 1911 preliminowane są w wysokości 352.699 kor., dochody 255.000, ponowny niedobór wynosi tedy 97.000 K.

Sprawozdanie swoje zakończył referent kilkoma rezolucjami, uchwalonemi przez zgromadzenie. W rezolucjach tych apeluje walne zgromadzenie do społeczeństwa polskiego o akcję ratunkową dla zagrożonej Macierzy, protestując przeciw szkodliwym wpływom władz śląskich wobec szkół Macierzy, wzywa wreszcie zarząd Macierzy do poczynienia kroków celem upanostwienia real. gimnazjum w Orlowej. Po obszernej dyskusji, w której wzięli udział pp. Mohr, Stein, Świeżicki i inni, uchwalono zarządowi ustępującemu absolutoryum. Mowcy głównie podkreślali konieczność gruntownej sanacji funduszu w Macierzy, wypracowanych do ostatniego grosza.

Wybory członków Zarządu Głównego dały następujący wynik: wybrani zostali pp. Jan Jarosz, Kiedroń Franciszek, Kotas Jan, Schmidt Wiktor, Sznapka Emil, Świeżicki Jan. Do komisji rewizyjnej weszli pp.: Bagocz, Wójcik, Kasprzak i ks. Sikora.

Po przyjęciu projektowanego preliminarza na

rok 1911 uchwalono wniosek, uczyniony przez Zarząd Główny Macierzy, następujący treści: Walne zgromadzenie upoważnia Zarząd Główny do zwnięcia z początkiem roku szkolnego 1911/12 kilku zakładów swoich, gdyby kroki, podjęte przez Zarząd, celem sanacji finansów instytucji, nie dały pożądanego rezultatu. Nad tym przykrym wnioskiem rozwinęła się żywa dyskusja Mowcy wyrażali nadzieję, że Polacy ze Śląska i z innych dzielnic nie dopuszczą do zwnięcia szkół polskich tak bardzo przez lud polski umiłowanych. Zwinięcie przez Macierz tych zakładów w okolicach zagrożonych, byłoby bolesnym ciosem dla polskości.

Na tem wyzerpiano obrady, poczem przewodniczący, p. dyr. Jarosz, pięknym przemówieniem zamknął walne zebranie o godzinie 6, wieczorem.

W przededniu Zjazdu przyrodników i lekarzy.

Kraków, 17 lipca.

Stary Kraków powita jutro miłych i drogiego sercu polskiemu gości. Oto z całej Ojczyzny zjeżdżają do miasta naszego przedstawiciele świata nauki: badacze przyrody i lekarzy.

Wiedza i nauka polska, to jedno z tych źródeł niewyczerpanych, które, w ciężkich warunkach naszego życia porzobiorowego, krzepić nas mają w walce o byt i świadczyć na zewnątrz o naszej żywotności. Polska z uznaniem i wdzięcznością spogląda zawsze na tych synów swoich, którzy wobec świata cywilizowanego dają świadectwo o uczestnictwie naszym w zdobyciach nauki i kultury. Kraków, duchowa Polski stolica, z niekłamana radością wita też uczestników tego kongresu naukowego świata polskiego, i poczuwa się do wdzięczności dla jego inicjatorów, zato, że miasto nasze na miejsce tego kongresu wybrał.

Przyłączając się do słów powitania, których nie braknie na jutro rozpoczynającym się zjeździe ze strony reprezentacji miejskiej, przesyłamy wszystkim jego uczestnikom staropolskie „Szczęść Boże!“

Inicytawo do Zjazdu polskich przyrodników i lekarzy, dał śp. Adryan Baranowski. Odbывая się one kolejno, co kilka lat w Krakowie i we Lwowie, gdyż w Poznaniu i Warszawie zawsze jeszcze panują stosunki polityczne dla tego rodzaju zjazdów niekorzystne.

Na tegoroczny Zjazd przybywa do Krakowa znaczna liczba uczestników ze wszystkich dzielnic Polski. Zgłosiło się ich już dotąd przeszło tysiąc. Przybędą również reprezentanci stowarzyszeń i korporacji naukowych, polskich i czeskich. Między innymi reprezentowane będą na zjeździe: Tow. naukowe warszawskie (Jan Tur); Warsz. Tow. lekarskie (Gajkiewicz i Sobolewski); Warsz. Stow. lekarzy (Jaworski i Szmulawski); Tow. przyjaciół nauk w Wilnie (Dr Łukowski); Tow. przyjaciół nauk w Poznaniu (Dr Świąteczki, Suchocki); uniw. lwowski (prof. Kady); politechnika (prof. Godlewski); akad. weterynaryi we Lwowie (rektor Królkowski); Tow. dla popierania nauki polskiej (prof. Smoluchowski); Tow. przyrodników polskich im. Kopernika (prof. Romer); Tow. naucz. szkół wyższych (prof. Twardowski); Tow. lekarskie lwowskie (prof. Sieradzki); Tow. lekarzy ruskich we Lwowie (Dr Ozarkiewicz); uniwersytet czeski w Pradze (radca dworu Hlava); politechnika czeska w Pradze (rektor Stoklasa) i w. i.

Pierwsze posiedzenie plenarne odbędzie się jutro o godzinie 9 rano w sali Starożytności. Zagał je prezes komitetu prof. Julian Nowak, poczem po przemówieniach reprezentacyjnych i wyborze prezydium honorowego, prof. Romer (Lwów) wygłosi odczyt o krajoznawstwie. We wtorek po południu, we środę i czwartek odbywać się będą posiedzenia sekcjonalne w Collegium Novum, Medicum, Minus, Physicum, w sali Domu lekarskiego i w salach wykładowych wszystkich klinik krakowskich. W piątek rano odbędzie się drugie plenarne posiedzenie (odczyt p. t. „Estetyka w medycynie“, wygłosi dr Świąteczki z Poznania), na którym nastąpi zamknięcie zjazdu.

Pięćdziesięciolecie „Przeglądu Lekarskiego“.

Wstępem do rozpoczynającego się jutro zjazdu będzie dzisiejsza uroczystość w sali Domu Lekarskiego przy ul. Radziwiłłowskiej. O godzinie 6 po południu odbędzie się uroczyste posiedzenie 50-letniego lekarzkiego do upamiętnienia 50-letniego organu Twa „Przeglądu Lekarskiego“. Posiedzenie zagał prezes Twa lekarskiego, poczem nastąpi przemówienia reprezentacyjne. Między innymi przemówią: prof. Zoll, prof. Browicz, dr Schoenget, redaktor Konopiński (imieniem Twa dziennikarzy polskich); ze Lwowa: prof. Kady, prof. Machek, prof. Sieradzki, dr Obtutowicz; z Poznania dr Świąteczki i dr Łazarzewicz; z War.

